

[Poul Møller.]

socialministere som på det ærede medlem, at man har fået den opfattelse, at vi afviser forslagene blankt. Det gør vi aldeles ikke. Det ene forslag ønsker vi forbedret på væsentlige punkter, nemlig det, der drejer sig om fradragsreglerne, om, hvor stor indtægt man må have ved siden af aldersrenten. Her er det, vi anser det for vigtigst først at sætte ind. Det andet forslag, forslaget vedrørende hjælp til enker, har vi også taget til os, men jeg har sagt, at vi hellere ser deres forsørgelse lagt fast i folkeforsikringsloven end i loven om offentlig forsorg. Hvad angår det tredje forslag, om folkepension, afviser vi dele af det, og jeg skal nærmere begrunde, hvad det er, vi afviser.

Vi afviser for det første dette, at man her kommer med et forslag, som forudsætter, at dette lands rigdom vil stige hvert andet år. Hverken den højtærede finansminister eller den højtærede socialminister har i dag givet os nogen som helst redegørelse for, hvorpå de bygger det skøn, at det, vi ikke har råd til i dag, skulle vi have råd til i 1959 og 1961. Jeg betragter det, for at sige det rent ud, som uærligt at komme med forslag om en sådan opbygning. Man taler om vort forslag fra 1954. På det tidspunkt stod socialdemokratiet med et forslag om 5 000 kr. årlig til alle gamle. Det forslag har man ikke stillet nu, man er kommet helt ned på 408 kr. i de første to år fra 1957 til 1959. Hvis det ikke lugter af økonomiske betænkkeligheder, ved jeg egentlig ikke, hvad der gør det. Det kan kun være økonomiske betænkkeligheder, der har gjort, at man er dejet ned fra 5 000 kr. til 408 kr.

Vedrørende denne opbygning vil jeg gerne sige, at vi vil ikke lovgive på den måde, at vi binder tinget, binder den bevilgende myndighed til hvert andet år at skulle forøge skattebyrden. Vi afviser en bidragsbetaling, hvor man i princippet er gået ind på en proportional skat — nu vil jeg gerne have, at den højtærede socialminister lytter lidt, for at ministeren ikke igen skal misforstå, hvad jeg siger. Vi afviser en bidragsbetaling, hvor man officielt er gået ind på vort princip, men har lavet således om på det, at man selv i bemærkningerne må erkende, at der ikke længere er tale om proportional betaling, men at man ved hjælp af 1 000 kr.s nedslag har skabt en progressiv

skala; det står at læse i bilaget til forslaget om folkepension. Vi afviser at gennemføre et forslag som dette, uden at der samtidig — og det var den gennemgående linie i min tale i går — skabes en ordening for fremtiden, der sikrer den nødvendige aldersomsparing.

Vore kommissionsforslag er således opbygget, at de både tager sigte på den nødvendige overbygning nu overfor de inflationsramte og for fremtiden peger på en opsparingsordning, som kan være tilstrækkelig til at få den store brede befolkning med.

Det er blevet nævnt her både i dag og i går, at man kunne have forliget denne sag i kommissionen; når vi ikke har kunnet tilråde dette, er det simpelthen, fordi vi hele tiden havde den principielle opfattelse, som også findes udtrykt i vor tillægsbetænkning, at denne sag ikke egnede sig til et kommissionsforlig. Vi havde den bestemte opfattelse, at den ikke egnede sig til det, fordi den offentlige drøftelse af dette spørgsmål ikke var ført til bunds og ikke ville blive ført til bunds, før kommissionens materiale forelå til offentlig behandling. Jeg tror, man må sige, at denne opfattelse i de måneder, der er gået, siden kommissionsbetænkningen forelå, har vist sig berettiget. Jeg tror ikke, det ville have været sundt og rigtigt, om vi for nedrullede gardiner, inden problemet var gennemdrøftet offentligt, havde sluttet et politisk forlig, skabt et *fait accompli*, der havde bundet landet til stigende udgifter mange år frem i tiden og til øgede skattebyrder, uden at nogen af de væsentlige og principielle indvendinger var kommet frem i den offentlige debat forinden.

Det er meget godt med kommissioner, men sagkyndige kommissioner har først og fremmest den opgave at belyse problemerne, at skaffe materiale frem om problemerne, og afgørelsen af spørgsmålet, om der skal bevilges 600, 700, 800 eller 1 000 mill. kr. i en nærmere bestemt årrække til de gamles forsørgelse, ligger hos folketinget; det er tinget, ikke en kommission, der skal afgøre det. En kommission kan ikke se på alle de andre krav, der melder sig. Vi kan ikke i en folkeforsikringskommission sidde og afgøre, om eet krav skal have fortrinsret fremfor andre, det kan kun folketinget afgøre. Vi kan ikke i en folkeforsikringskommission sige, om staten og skatteborgerne i den givne